

*Присвячую моїй сім'ї:
чоловікові Андрію, донечці Даринці, сину Ромчику.
Дякую, що дозволили про все це написати.
Ви — мій коханий космос.
К. Є.*

*Подяки:
Іванові Андрусяку — хрещеному батькові
цієї книжки. Саме він попросив написати
про реальні пригоди моїх діток
і тішився першим епізодам.
Друзям і бета-читачам —
за підтримку і натхнення.
Команді видавництва «Віват»
й ілюстраторці Поліні Угаровій за втілене диво.*

*Нашому домашньому космосу.
Вірю, що війна скінчиться
і ми повернемося в рідні стіни.*

Я НАРОДИВСЯ

Я народився голодним і невиспаним.

Тато каже, я був таким сердитим, ніби мене сто років не годували.

Навіть облизав йому плече і натовк кулачками шию.

Перші місяці я їв, спав і трохи плакав, коли не давали їсти і спати.

А от коли відпочив — усміхнувся і став роздивлятись обличчя довкола.

Мамине добре і ласкаве, заплакане від щастя. А щастя — то, здається, я. Принаймні мама так каже.

Таткове обличчя трохи схвильоване, бо тепер він не зможе вночі грати в комп'ютерну гру. А ще він забуває, як правильно вдягати підгузки, і плутає «бодики» з «чоловічками».

Обличчя сестрички таке кумедне! Вона пробує говорити до мене малючковою мовою. Каже: «Ти нас малук галбузик!» Вивалює язик, вирячує очі і думає, ніби я все зрозумів.

Дзуськи! Не розумію я нічогосінько. Але дуже весело!

ЯК Я НАВЧИВСЯ ВСМІХАТИСЯ

Біля мене мама, тато, сестричка і бабуся.

Вони всміхаються і дивляться на мене приязно. Хочу теж так навчитися. Та мої очі ще не можуть на чомусь зосередитися і блукають таємничими світами: ось тут пролетів ангелик, а там сяють вогники... Щось темне і тепле огортає мене, шумить, булькає... На мить заплющую очі — і знову провалююся в дрімоту.

— Малятко... — чую наче здалеку й розплющую очі.

Усмішки рідних тепер близько, і мій ротик пробує це повторити.

Спершу один куточок усміхається, а потім другий.

Ну чому вони всміхаються по черзі та ніяк не можуть домовитися?

Спробуймо ще раз. Один куточок вгору, тепер другий, очі не закочуються...

Ура! Вийшло!

Усі побачили мою усмішку і теж заусміхалися на весь рот, показавши зуби.

Чого нема, того нема: поки всміхатимуся беззубо.

НАШ ПІДЛІЖКОВИЙ КОСМОС

Я люблю гратися під великим ліжком.
Тут є мої кубики, машинки і мамин килимок для йоги.
Часом можна знайти навіть баранець попкорну чи желейного ведмедика.

Класне місце!

Але батьки мають звичку там прибирати.

Прийшла мама зі шваброю. Ми із сестричкою кинулися захищати наш безлад.

— Мамо, не треба прибирати! — просить Даруся.

— Чому? — дивується мама.

— Ти ж сама казала, що з хаосу народжується космос, а зірки зробилися з пилуки. Ми з Ромчиком почекаємо, поки під ліжком заведуться зірки. І буде в нас свій космос!

Мама засміялася й пішла готувати обід.

Правда, потім сказала, що прибрати таки треба.
Бо спершу в пилюці заводяться пилові кліщі, потім миші та динозаври. А зірок чекати доведеться ще з мільярд років!
Я б погодився на динозаврів, але сестричка хоче зірок.
Тому перемогла мама зі шваброю.
А потім замість зірок ми розклали м'ячики-планети і насипали трохи блискіток.
Отакий у нас підліжковий космос!

ЯК Я ЛАГОДИВ БАТЬКІВ

Якось у неділю мої батьки поламалися. Лягли на килим, сказали, що не виспалися і тому не підуть надвір.

Хіба можна не хотіти йти надвір?!

— Віу-віу-віу! — тарабаню до них машину швидкої допомоги.

— Бжінь! — їде пікап з інструментами.

Спочатку я послухав тата в плече, а маму — в п'ятку.

Ой-ой, цей шурхіт мені не подобається!

Маму доведеться лагодити пластиковим молотком.

— Тук-тук! — стукаю по п'ятках.

— Тук-тук! — стукаю по колінах.

— Тук-тук! — стукаю по дупці.

О, мама встає. Ура! Полагодив.

Тепер візьмуся за тата. Йому я прописую дріль.

Натискаю кнопку.

— Дж-ж-ж... — дрілью в пупчик.

— Дж-ж-ж... — дрілью під пахвою.

— Дж-ж-ж... — дрілью в плече.

Тато перевернувся на бік і не встає. Хм-м-м, важкий випадок.

— Цьом! — смачно цілую татка у вухо.

Ура! Я полагодив татуса.

